

Съ каква голѣма радостъ бихъ се видѣлъ съ васъ, мили мои дѣца! Какъ бихме си поиграли и колкото мога, азъ бихъ ви разказалъ забавителни нѣща! Макаръ и да не съмъ твърдѣ младъ, азъ съмъ не скученъ господинъ и умѣя не лошо да ви покажа, какво да се прави съ оня самоваръ, въ който сж поставени разгорени вжглени и забравили да му налѣятъ вода. . . Бихъ могълъ да ви покажа, какъ лѣнивата и глупава риба „перкия“ може жива да се улавя съ вждица, и много други смѣшни нѣща. Азъ много обичамъ да играя съ дѣца, това е мой старъ навикъ. Кога бѣхъ мѣничекъ, десетгодишенъ, азъ забавяхъ братчето си — то умрѣ. Послѣ забавяхъ още двѣ други дѣца. И най-послѣ, кога бѣхъ двадесетгодишенъ, азъ въ празниченъ день събирахъ дѣцата отъ цѣлата улица, дѣто живѣехъ. Ходѣхъ съ тѣхъ прѣзъ цѣлия день, отъ сутринъ до всеръ, въ гората. Събираха се до 60 дѣца. Тѣ бѣха мѣнички, отъ четири до десетъ годишни. Като се натичваха въ гората, тѣ често не можеха да се завърнатъ пѣща. Но за такива случаи азъ бѣхъ си направилъ удобно столче. Азъ го прѣвързвахъ на раменетѣ си, сѣдаха на него изморенитѣ и азъ прѣвѣзходно ги до-нисахъ отъ полето у дома имъ. Чудесно! Хубаво врѣме бѣше. Приятно ми е да си го спомня! А послѣ азъ станахъ и писателъ. Това е доста трудна работа, макаръ азъ и да я обичамъ. Мжчно ми е най-вече затова, за гдѣто хората, които четатъ книжки, понѣкога забравятъ, че и писателътъ сжщо е човѣкъ. А тѣ го разгледватъ тѣй, като че ли той е четворокрака риба или крилатъ козелъ. . . .“

